

РЕШЕНИЕ

№ 1771

гр. София, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 01.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **203** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалба на С. Д. Ч., [населено място], срещу решение № ПИ-472/29.12.2022 г., издадено от директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата й с вх. №70-00-955 от 13.12.2022 г. по описа на ТД на НАП С. срещу Постановления за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) изх. №С180022-022-0103979/13.12.2018 г. и изх. №С220022-022-0088672/06.12.2022 г. на публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., като неоснователна. С жалбата се иска отмяна на оспореното решение, както и на постановленията за налагане на обезпечителни мерки, като основният аргумент на жалбоподателя е, че по образуваното изпълнително дело е изтекла предвидената в чл. 171, ал. 1 ДОПК давност. Поддържа се, че публичният изпълнител не е предприел необходимите мерки, за да сведе до знанието на жалбоподателя, че в ТД на НАП С. през 2007 г. е било образувано изпълнително дело и за издаденото на 13.12.2018 г. ПНОМ, като същите й били връчени чак в края на 2022 г., заедно с издаденото на 06.12.2022 г. ПНОМ. Счита, че бездействието на публичния изпълнител в продължение на почти четири години след налагане на обезпечителната мярка заповед на МПС е довело още на 31.12.2020 г. до перемпция на изпълнителното производство. Моли съда да отмени като незаконосъобразно решението на директора на ТД на НАП – С. и отмени наложените обезпечителни мерки. Претендира присъждане на сторените по делото разноски - държавна такса.

регистрация от 14.06.2018 г., с оглед на което в регионалната база на АИС-КАТ не е наложен запор върху това МПС (л. 46 по делото).

На 10.01.2023 г. и на 02.03.2021 г., отново във връзка с извършена служебна проверка от ПИ, са констатирани обстоятелства за прекратяване на производството по събиране на публични вземания по образуваното изпълнително дело срещу С. Ч., поради изтекла погасителна давност на вземания по изпълнителни титули: декларации обр. б /30, УПФ - 2009 г., 2010 г., 2011 г., 2012 г., 2013 г. и 2014 г./, както и за ГДД по ЗДДФЛ за 2010 г. Издадени са Разпореждания за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение.

От С. Д. Ч. е постъпило възражение с вх. № С220022-000- 0539684/11.11.2022 г. с изложени доводи за недължимост, поради изтекла погасителна давност на задължения по ИД №22070004150/2007 г. в посочен размер на 5 423,62 лв., както и задължения по остатък от лихви по осигурителни вноски и свързани с тях лихви за 2013 г. и 2014 г. в размер на 63,10 лв.

След извършена преценка относно основателността на подаденото възражение, публичният изпълнител е издал Разпореждане за частично прекратяване на производство по принудително изпълнение с изх. №С220022-000-0539684/11.11.2022 г., с което частично е прекратено производството по изпълнителното дело по изпълнителни титули: декларация обр. б /ДЗПО и ДОО/ за 2011 г. в общ размер на 1 437,62 лв., като е отказано прекратяването поради изтекла погасителна давност на вземания по изпълнителни титули: декларация обр. б /30, ДОО, ДЗПО/ за 2012 г., 2013 г. и 2014 г. Разпореждането на ПИ е оспорено по административен ред. Директорът на ТД на НАП С. се е произнесъл с Решение № ПИ-435/28.11.2022 г., с което жалбата в частта, относно отказано погасяване поради изтекла погасителна давност на публични вземания по изпълнителни титули декларации обр. б /ДОО, 30, ДЗПО/ за периодите 2012 г., 2013 г. и 2014 г., е оставена без уважение, като неоснователна.

На 06.12.2022 г. публичният изпълнител при ТД на НАП С., като е приел, че ще се затрудни събирането на установените и изискуеми публични задължения, по изпълнителното дело е издал Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С220022-022-0088672/06.12.2022 г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително и съдържанието върху касети и суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в О. АД в размер на 3 181,64 лв.

До търговската банка е изпратено запорно съобщение в съответствие с чл. 201, ал. 3 ДОПК, изх. № С220022-003-0075190/06.12.2022 г. Получен е отговор, като видно от същия в ТБ "ОББ" АД е наложен запор по открита банкова сметка на жалбоподателката С. Д. Ч.. Направено е отбелязване, че към 06.12.2022 г., 16.00 часа, вземането в размер на 3181.64 лв. е обезпечено изцяло.

По делото няма спор, че двете постановления по изпълнително дело № 22070004150/2007 г. по описа на ТД на НАП С. са връчени на задълженото лице по електронен път на 08.12.2022 г. (л. 28 по делото).

ПНОМ изх. №0180022-022-0103979/13.12.2018 г. и изх. №С220022-022-0088672/06.12.2022 г. са обжалвани пред директора на ТД на НАП С. на 13.12.2022 г., който с решение № ПИ-472/29.12.2022 г. (л.11-15 по делото) е оставил жалбата без уважение. директорът на Тд на НАП – С. е приел за недопустимо възражението за изтекла погасителна давност по съображения, че жалбоподателката би могла да реализира правата си, чрез обжалване на Решение №ПИ-435/28.11.2022 г.

пред АССГ. На следващо място е посочил, че обжалваните ПНОМ са издадени от компетентен орган, а обезпечителната нужда е обоснована, след извършена преценка и анализ на публичния изпълнител, поради това, че не били предприети действия от задълженото лице по погасяване на дълга, формиран в резултат на подадени от лицето декларации, с изчислени от него задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски, които са годно изпълнително основание по смисъла на чл. 209, ал. 2, т. 2 от ДОПК.

При така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав, при извършената служебно проверка за редовност и допустимост на жалбата, с която е сезиран, намира, че същата е допустима - подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 197, ал. 2 ДОПК и след изчерпване на възможността за обжалване по административен ред. Разгледана по същество, съдът намира следното:

Обжалваното решение е валиден административен акт, издаден от компетентен орган и в кръга на законоустановените му правомощия по чл. 197 от ДОПК. Оспореният акт е в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, вр. с § 1 от ДР на ДОПК, включително изложение на фактическите и правните основания за постановяването му.

Не се констатира и пороци, съществено засягащи процесуалната законосъобразност на оспореното решение, доколкото при издаването му са съобразени правилата за разглеждане на жалбата по ДОПК.

Съгласно чл.197, ал.3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако: а) длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа; б) не съществува изпълнително основание; или в) не са спазени изискванията за налагане предварителните обезпечителни мерки по чл.121, ал.2 и чл.195, ал.5 ДОПК.

Първото отменително основание по чл.197, ал.3, пр.1 ДОПК в случая не е налице. Нито с жалбата, нито до приключване на устните състезания по делото от жалбоподателя са представени доказателства за учредено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция, държавни ценни книжа, което да обуславя задължителна съдебна отмяна на наложените обезпечителни мерки.

Второто отменително основание по чл.197, ал.3, пр.2 ДОПК в случая не е налице. Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателката е налице образувано изпълнително дело № 22070004150/2007 г. по описа на ТД на НАП С., което към 13.12.2018 г. и 06.12.2022 г. обхваща установени по основание и размер публични задължения по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 1 и т. 9 ДОПК. /декларации образец № 6 за ЗО, ДОО и УПФ/, т.е. видно от доказателствата, налице са публични задължения по изпълнителни титули.

Съгласно чл. 209, ал. 2, т. 2 от ДОПК декларацията, подадена от задължено лице, с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, представлява изпълнително основание и подлежи на принудително изпълнение, а следователно и на обезпечаване по реда на Глава двадесет и четвърта от ДОПК.

Обезпечението от своя страна е обусловено от липсата на погасителни действия от страна на С. Ч.. Налагането на запор на МПС и запор върху банкови сметки в търговска банка са мерките, предвидени в чл. 198, ал. 1 ,т.2 и т.3 ДОПК. Съгласно чл.195, ал.2 ДОПК обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. Чл.196 ДОПК установява задължителните реквизити на

постановлението.

В случая обжалваните ПНОМ са мотивирани с наличието на изпълнително дело, по което няма постъпления за погасяване на публичните задължения. Налице са и релевантни доказателства, които могат да обосноват наличието на обезпечителна нужда, а именно публичният изпълнител служебно е издал 4 броя Разпореждания за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение, поради изтекъл 10-годишен давностен срок, както и Разпореждания за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение по подадено от С. Ч. възражение. Следователно, от процесните ПНОМ, както и от потвърждаващото ги решение може да се установи наличие на действителна обезпечителна нужда. От доказателства по делото може да се направи и извод, че са налице основания да се счита, че събирането на задълженията ще бъде затруднено. Този извод се налага, тъй като дори и след като жалбоподателката е узнала за наличието на публични задължения не е предприела реални и конкретни действия за погасяването им, тъй като между страните не е спорно съществуването им.

Действително за обезпечаване на установени и изискуеми публични вземания, публичният изпълнител през 2018 г. е издал Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С180022-022-0103979/13.12.2018 г., с което е наложен запор на МПС (подробно описано в постановлението), за непогасени в срок публични задължения в размер на 5946,36 лв. Това постановление предхожда постановлението от 06.12.2022 г. за налагане на запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки в ТБ О. в размер на 3181,64 лв. Нуждата от налагането на повече от една на брой обезпечителна мярка по смисъла на ДОПК е обоснована с това, че: на първо място, както бе посочено по – горе размерът на подлежащите на плащане публични задължения е редуциран в резултат на служебно отписване и погасяване по давност на задълженията. В тази връзка съдът обръща внимание, че видно от нормата на чл. 198, ал. 2 от ДОПК публичният изпълнител може да наложи няколко вида обезпечения на обща сума до размера на вземането. В действителност макар и обезпечителните мерки да бъдат няколко, от доказателствата по делото е видно, че всички те са наложени до размера на установеното вземане. Тоест, блокирането на сметките на жалбоподателката е до конкретно посочения размер, над него тя е в състояние да се разпорежда с наличните и постъпващи суми. Що се отнася, в тази връзка до първата наложена обезпечителна мярка – запор върху МПС, жалбоподателката сама признава, че едва като е предприела съответните действия по разпореждане с конкретното МПС е установила, че спрямо същото е наложен запор от публичен изпълнител при ТД на НАП С.. В тази връзка съдът обръща внимание, че обезпечителната мярка не лишава собственика от възможността да ползва описаното моторно превозно средство. Самата обезпечителна мярка – запор върху МПС, има действие съгласно чл. 206, ал. 1 от ДОПК, но същото – предмет на обезпечението, не се изземва от владението на длъжника и може да се ползват по предназначение. Целта е да се гарантира изпълнението на публичните задължения, като се отдели и предназначи определен актив от имуществото на длъжника, по отношение на който последният губи право да се разпорежда. В конкретния случай не са предприети действия от публичния изпълнител към принудително изпълнение, които да ограничават правата на длъжника относно ползването на същото превозно средство и в следствие, на което би могло да бъде определено пазарната стойност на автомобила. Не са извършвани действия по опис на същото МПС, за да бъде установено какво е моментното му

техническо състояние и изправност.

Не на последно място, относно действията на публичния изпълнител, следва да се посочи, че по аргумент от чл. 142, ал. 1 от АПК, във връзка с параграф 2 от Допълнителните разпоредби на ДОПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. При определяне на обезпечителната мярка се взема предвид както обезпечителната нужда, така и мярката да не е прекомерно обременяваща. Изискването произтича пряко от принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, според който административният орган трябва да упражнява възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Наложените в случая обезпечителни мерки са съобразени с този принцип, като следва да се отбележи, че по изпълнителното дело към 13.12.2018 г. има наложен запор на 1 бр. лек автомобил с балансова стойност 0.00 лв., а към 06.12.2022 г. е наложен запор на банкови сметки в една ТБ до размера на задължението към онзи момент.

Неоснователно е оплакването на жалбоподателката, относно липса на навременно уведомяване за образуваното спрямо нея изпълнително дело. Публичните задължения възникват по силата на закона и са със законово определен размер. Жалбоподателката е изпълнила задължението си за подаване на ГДД по ЗДДФЛ, както и декларации образец № 6 за периоди 2009 - 2014 г., съобразно изискванията на действащата към онзи момент Наредба № Н-8/29.01.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и за самоосигуряващите се лица, като е декларирала задълженията си за данъци и осигурителни вноски за процесните периоди, но не ги е заплатила. Не са наведени доводи и не са представени доказателства ТД на НАП - С., в качеството си на кредитор, да е отказало приемането на плащане. Следователно и жалбоподателката не е била лишавана от възможността да заплати своите задължения по оповестените от НАП сметки, знаейки размерът им по подадените декларации.

Неоснователно е възражението, че поради перемпция постановлението от 13.12.2018 г., с което е наложен запор на МПС е загубило своето правно действие и погасителната давност не е спирана. Перемпцията и давността са два различни правни института с различни последици и общото между тях е, че едни и същи факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността. Давността е институт на материалното право, докато перемпцията е институт на процесуалното право и е уредена в ГПК. В настоящия случай обаче по безспорен начин се доказва, че е налице образувано изпълнително дело по описа на ТД на НАП С. за изискуеми публични задължения, установени с годни изпълнителни основания – декларации образец 6, подадени от лицето, които към 13.12.2018 г. са в общ размер на 5946,36 лв., а към 06.12.2022 г. (в резултат на служебно отписване и погасяване по давност по възражение) са в размер на 3181,64 лв. Съгласно чл. 163, ал. 1 от ДОПК: „публичните вземания се събират по реда на този кодекс, освен ако в закон не е предвидено друго“ като същите предвид ал. 3 се събират от публичен изпълнител при Национална агенция за приходите. В случая не се установи,

(не се и твърди) публичните вземания на С. Ч. да са възложени за събиране на съдебен изпълнител, в който случай събирането им ще се извършва по реда на ГПК (чл. 163, ал. 4 от ДОПК).

Както беше споменато по-горе от страна на публичният изпълнител вече има произнасяне относно направеното възражение за давност, като същият е постановил Разпореждане с изх. №С220022-137-0009694/11.11.2012 г., с което са погасени част от задълженията, като за останалата част от тях е постановен отказ за погасяване. Същото е оспорено по административен ред, като постановеното решение 435/28.11.2022 г. на директора на ТД на НАП С. е предмет на друго производство, следователно възражението за изтекла давност е извън предмета на настоящия спор.

По изложените съображения настоящият съд, намира, че жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде оставена без уважение със законните последици от това.

С оглед изхода на спора и заявената претенция, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК и чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, I отделение, Л. състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Д. Ч. от [населено място], срещу решение № ПИ-472/29.12.2022 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение, като неоснователна, жалба вх. №70-00-955 от 13.12.2022 г. по описа на ТД на НАП С. срещу Постановления за налагане на обезпечителни мерки изх. № С180022-022-0103979/13.12.2018 г. и изх. № С220022-022-0088672/06.12.2022 г. на публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА С. Д. Ч., ЕГН [ЕГН], да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно.

Съдия: